

τάτην γειννίασιν, ἣν διήλθομεν μετ' αὐτῶν, ἐνῶ οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχομεν συναντηθῆ.

Ἐν τούτοις, αἱ ἡμέραι παρήρχοντο καὶ ἡ Κουρνή δὲν ἐνυμφεύετο. Μάτην ἀνοπόμοιοι τὴν ἐστενοχωροῦμεν, ἐρωτῶντες πότε τέλος θὰ τὸ ἀπεράσισεν, αὐτὴ μας διεβεβαίου, ὅτι τοῦτο ἀπέκειτο εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ μνηστῆρος Ἰμπήσχ. Εἶμεθα λοιπὸν περίεργοι νὰ γνωρίσωμεν αὐτὸν, ὅπως τὸν προτρέψωμεν, εἰ δυνατόν, νὰ ταχύνη τὴν ὑπόθεσιν, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτοῦ εἰς τὴν θεᾶν παντὸς Κούρδου ἠρωτῶμεν, ἐάν ἦτο ἐκείνος.

Ἄλλ' αὐτὴ μετ' ἀποστροφῆς καὶ περιφρονησεως ἀναμείουσα, ἀπήντα πάντοτε :

— Ὅχι, θεὸς φυλάξοι, αὐτὸς εἶνε ὁ Σαδδὸ, ὁ ἕλλος ὁ Ἀππᾶς, ἐκείνος δὲν εἶνε τοιοῦτος. Καὶ ἡ ἀγαθὴ νομάς, μακρὰν τοῦ νὰ ὑποπτέυσῃ τοὺς πλαγίους καὶ ἰδιωφελεῖς σκοποὺς τῶν ἐρωτῶντων αὐτὴν ἀνθρωπίσκων καὶ ὑποθέτουσα ὅτι ἐξ ἀγνῆς πρὸς αὐτὴν στοργῆς ἐδεικνύομεν τόσον ἐνδιαφέρον, ὅπως μᾶς εὐχαριστήσῃ, περιέγραψεν αὐτὸν λεπτομερῶς διὰ τῶν παραδόξων χρωσπτήρων τῆς καρδουχικῆς καλαισθησίας τῆς.

Εἶχε τὸ μεγαλοπρεπὲς τοῦ βουβάλου παράστημα, ἔλεγε, τοὺς γλυκεῖς ὀφθαλμοὺς κριοῦ, βάδισμα δὲ καὶ χάριν καμήλου. Οἱ δάκτυλοι τοῦ ἦσαν κατάφορτοι χαλκίνων δακτυλίων, ἔλεγε, δ' ὅτι ἐπίτηδες ἐξέλεγε τὸ μικρότερον ἴναριον δι' ἑαυτὸν, ὅπως οἱ βαρεῖς πόδες τοῦ, ἐκατέρωθεν τοῦ ζώου κρεμάμενοι, ψαύσῃ τὴν γῆν καὶ τοιοῦτοτρόπως καθίσταται καταφανέστερος ὁ ὄγκος τοῦ σώματος τοῦ. Καὶ πάντα ταῦτα ἐμνηχάετο, ὅπως φανῆ αὐτῇ ἀρεστός· πόσον δὲ γλυκέως τὴν ἠτένιζεν, ἡ Κουρνή δὲν εὗρισκε λέξεις ὅπως τὸ περιγράψῃ.

Ἦτο πρὸς τούτοις καὶ γενναῖος, μᾶς εἶπεν ἡ Κουρνή. Ὅλα τὰ κτήνη τοῦ, ἐκτὸς τῶν δώδεκα καμήλων ἅς μόνος ἠγόρασεν, προήρχοντο ἐκ ληστείας, διότι, ἐπὶ δεκαετίαν ὅλην ὑπῆρξεν ὁ τρόμος τῶν ὀδοιπόρων.

Ἡ τελευταία αὐτῆ ἀρετὴ τοῦ Ἰμπήσχ δὲν μᾶς κατεμάγευσε, καὶ τρόμος καταφανῆς ἐζωγραφήθη εἰς τὰς μορφάς μας, δι' ἣν ἡ ἀξιάγαστος νεάνις ἐσπευσε νὰ μᾶς καθουσχάσῃ, διαβεβαιούσα ὅτι ἦτο τίμιος ἀνθρωπος ὁ Ἰμπήσχ, καὶ μόνον τοὺς ξένους καὶ ἀγνώστους ἐκακοποιεῖ, οὐδέποτε δὲ τοὺς γνωστοὺς καὶ φίλους μετὰ τῶν ὁποίων συνέφαγεν ἄρτον.

Μόλην τὴν παράδοξον ταύτην περιγραφὴν, δὲν ἐδιδάσκαμεν ν' ἀναπλάσωμέν διὰ τῆς φαντασίας τὸν Ἰμπήσχ ὡς ἰδανικὸν τινα τύπον ἥρωος, ἀνάλογον τῆς καλῆς μας φίλης, ἣτις εἶχε τὸσας χάριτας. Ἦτο δ' αὐτὴ ἀναστήματος ραδινού, καὶ συμπαθεστάτης μορφῆς καὶ μακρὰι χεῖριδες τοῦ ἐρυθροῦ ὑποκαμίσου τῆς, ἐξερχόμεναι ὑπὸ τὸν ἐκ τριχῶν καμήλου ἐπενδύτην τῆς, ἐκρέμαντο μέχρι τῶν κνημῶν τῆς, καὶ εἰς τὸν ἕτερον τῶν μελαχροινῶν σφυρῶν τῆς ἔφερε χονδρὸν σιδηροῦν ψέλιον, ἐνῶ τὸν λακιδόν τῆς ἐκόσμηε ἄρμαθός λευκῶν κογγυλίων, συλλεγέντων ἐκ τῆς ἀμμου τοῦ ποταμοῦ.

Τὰς ἄκρας τῶν μακρῶν ἐκείνων χεῖριδων ἐν ὧρα ἐργασίας ἀνέδειε πρὸς ἀλλήλας ὀπισθεν τοῦ τραχήλου, καὶ τοσοῦτον ἦτο τὸ μῆκος των, ὥστε

οὐδαμῶς ἠμποδίζον τὴν εὐχέρειαν τῶν κινήσεών της, οὐδ' ἀπεκάλυπτον παντάπασι τοὺς ἡλιοκαεῖς αὐτῆς βραχίονας. (Ἔπεται τὸ τέλος)

ΠΗΝΕΛΟΠΗ Ν. ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΟΥ

ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ ΚΑΤΑ ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΑ

Ἐν τοῖς σιδηροδρόμοις τῆς Ἀμερικῆς μεταχειρίζοντα τὰ καλούμενα εἰσιτήρια κατὰ χιλιόμετρα Ἀγοράζει δηλ. ὁ ταξιδιῶν ἐφ' ἅπασι εἰσιτήριον διὰ τόσα χιλιόμετρα, τὰ ὅποια δύναται νὰ διανύσῃ κατὰ βούλησιν ἐπὶ τοῦ σιδηροδρόμου, δὲν λήγει δὲ ἡ ἰσχὺς τοῦ εἰσιτηρίου εἰμὴ μετὰ τὴν ἐξάντλησιν ὅλων τῶν πληρωθέντων χιλιομέτρων. Αἱ ὠφέλειαι τῶν τοιούτων εἰσιτηρίων εἶνε οὐ μόνον χρηματικαὶ διὰ τὴν ἀρκετὰ σημαντικὴν ἐκπτώσιν ἔλλα καὶ ἄλλαι σημαντικαὶ διὰ τὴν εὐκολίαν καὶ τὴν ἀνομιαν χρόνου, ἣν οὕτω κερδίζει ὁ ταξιδιῶν. Τὸ αὐτὸ στήμα λοιπὸν τοῦτο πρόκειται νὰ εἰσαχθῆ καὶ ἐν τοῖς γερμανικαῖς σιδηροδρόμοις, ἐγένοντο δὲ πρὸς τοῦτο αἰσθητικὰ σχέδια, τὰ ὅποια μελετῶνται κατὰ τὸ παρὸν, θὰ δεκιμασθῆ δὲ προηγουμένως τὸ ἐγκριθένον σγέδιον ἐν τινὶ βραχεῖ σιδηροδρομικῷ τμήματι. Ἡ μεγάλη τοῦ στήματος τοῦτου δυσκολία ἐγκνεται εἰς τὴν ἐξελειψὴν τῶν ἐκάστοτε διανυμένων ὑπὸ τοῦ ταξιδιῶτου χιλιομέτρων.

Ἡ ΣΧΟΛΗ

ΤΗΣ ΥΑΣΕΝΑΙΑ ΠΟΛΙΑΝΑΣ

(Ἰπὸ τοῦ κόμητος Λέοντος Τολστόϊ.)

(Συνέχεια)

Ἀκούω ἀνθρώπους ἐντίμους, ἀγαθοὺς, φιλελευθέρους, μέλη εὐεργετικῶν ἐταιριῶν, οἵτινες εἰσὶν ἔτοιμοι νὰ δόσωσι, καὶ δίδουσιν εἰς τοὺς πτωχοὺς, μέρος τῆς περιουσίας αὐτῶν, οἵτινες ἴδρυσαν καὶ ἰδρύουσι σχολεῖα, ἀκούω νὰ μοι λέγωσιν, ἀφοῦ ἀνέγνωσαν τὰ ἀντίετα : « Δὲν εἶναι καλὸν τοῦτο ! » Καὶ ἐπειτα κινῶντες τὰς κεφαλὰς αὐτῶν : « Διατί ν' ἀναπτύξῃ τις παιδιὰ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ; θὰ προσθέσωσι. « Δὲν νὰ τοῖς ἐμπνέῃ αἰσθήματα καὶ ἰδέας, αἵτινες θὰ κάμουν νὰ ἔλθωσιν εἰς σύγκρουσιν μετὰ τῶν ἑμῶν αὐτῶν ; Διατί νὰ τὰ κάμνη τις νὰ ἐξέρχωνται ἐκ τῆς σφαίρας των ; »

Δὲν ὁμιλῶ ποσῶς περὶ ἐκείνων, οἵτινες προδίδου τὴν ὀπισθοβουλίαν αὐτῶν, θὰ εἴπωσιν : « Ἡ κίνησις θὰ προκόψῃ καλὰ, ὅταν ὅλοι θελήσωμεν νὰ γινώσκωμεν ἰδεολόγοι καὶ καλλιτέχναι, ὅταν οὐδεὶς θὰ γάζηται πλέον ! » Οὗτοι ὁμολογοῦσιν ἐλευθέρως, δὲν ἀγαποῦν νὰ ἐργάζωνται, καὶ διὰ τοῦτο λέγουσιν, ὅτι χρειάζονται ἀνθρωποὶ, οἵτινες μὴδεὶς ἔχοντες ἑτέραν ἰκανότητα καὶ ἀξίαν, νὰ ἐργάζωνται ὡς ἀνδράποδα χάριν τῶν ἄλλων. Εἶνε καλόν, κακόν, εἶνε ἀναγκαῖον νὰ τοὺς κάμνη τις νὰ ἐξέλθωσιν ἐκ τῆς σφαίρας των ; — Τίς οἶδε ; Καὶ τίς δύναται νὰ τοὺς ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς σφαίρας των ; Συμφερόμενα ἀπεράλλα ὡς ἐν τῇ ὕλῃ : Εἶνε καλὸν ἢ κακόν